

NAŠE
ZAKÁZANÉ
VÁŠNĚ

CHLOE GONG

COO
BOO

Naše zakázané vášně

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Chloe Gong
Naše zakázané vášně – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

NAŠE
ZAKÁZANÉ
VÁŠNĚ

CHLOE GONG

COO
BOO

TŮBĚ,
DRAHÝ ČTENÁŘI

*Tak prudké vášně hrozí ztroskotáním,
v největším vzletu zprudka končívají,
jako když střelný prach a oheň vzplanou
v ničivém polibku.*

William Shakespeare, *Romeo a Julie*

PROLOG

Vzářivé Šanghaji se probudí nestvůra. Její oči se v útrobách řeky Chuang-pchu rozletí dokořán a čelisti okamžitě doširoka rozevřou, aby ochutnala odpornou krev, která do vody prosakuje. Moderními ulicemi tohoto prastarého města se vinou rudé čáry: čáry, jež do dlažebních kostek kreslí sítě jako soustavu žil, a tyto žíly se kapku po kapce řinou do vody a odvádějí životní sílu města do cizího chřtánu.

Zatímco se snáší noc, nestvůra začíná stoupat, až se nakonec vynoří z vody s klidem zapomenutého boha. Když zvedne hlavu, je vidět jen boubelatý měsíc visící nízko na obloze.

Vdechne. Připlíží se blíž.

Její první nádech se promění v chladný vánek, jenž vtrhne do ulic a otře se o kotníky všem, kteří mají tu smůlu, že klopýtají domů během ďáblovy hodiny. Toto místo žije v rytmu zhýralosti. Toto město je špinavé a hluboko v područí nekonečného hříchu, tak prodchnuté polibkem dekadence, až hrozí, že obloha se zhroutí a za trest rozdrtí všechny, kdo pod ní nespoutaně žijí.

Ale žádný trest nepřichází – zatím ne. Dekáda je divoká a mravy ještě divočejší. Zatímco Západ zvedá ruce do vzduchu při jednom

nekonečném večírku, zatímco zbytek Říše středu zůstává roztržštěný mezi stárnoucími vojenskými vůdci a pozůstatky císařské vlády, Šanghaj se nachází ve své vlastní malé bublině moci: *Paříž Východu*, *New York Západu*.

Navzdory jedu, který kane z každé slepé uličky, je toto místo tak velice, převelice *živé*. A i nestvůra se znovu zrodí.

Obyvatelé tohoto rozpolceného města nevědomky pokračují ve svých životech. Dva muži za hlasitého, pronikavého smíchu vyklopytají z otevřených dveří svého oblíbeného nevěstince. Ticho této pozdní hodiny je v ostrém kontrastu s ruchem, z něhož se právě vynořili, a z toho náhlého přechodu jim hlasitě zvoní v uších, které se mu zatím nedokázaly přizpůsobit.

Jeden je malý a zavalitý, až by si téměř mohl lehnout na zem a začít se po chodníku kutálet jako cvrnkáci kulička. Druhý je vysoký a nemotorný, končetiny samé pravé úhly. Drží se kolem ramen a klopýtají k nábreží, k řece, jež sem vede od moře, kam obchodníci dnes a denně přijíždějí se zbožím.

Ti dva muži tento přístav dobře znají; koneckonců když právě nenavštěvují jazzové kluby nebo nenasávají nejnovější dodávky vína odněkud z ciziny, dělají tu poslíčky, stráží obchodníky, přenášejí zboží sem a tam – to vše pro Šarlatový gang. Znají tuto proměnu jako své boty, i když se z ní právě neozývá tisíc různých jazyků, kterými tu lidé obvykle pokřikují pod tisícem různých vlajek.

V tuto hodinu je tu jen tlumená hudba z nedalekých barů a velké obchodní poutače, jež se jim třepotají nad hlavami s každickým poryvem větru.

A pět Bílých květů, kteří spolu zapáleně diskutují v ruštině.

Je to vina těch dvou ze Šarlatového gangu, protože si rámsu nevšimli dříve, ale mozky mají otupělé alkoholem a smysly jim při-

jemně mravenčí. Když už mají Bílé květy na dohled, když si všimnou, že jejich protivníci postávají u jednoho z přístavišť, předávají si mezi sebou lahev a za burácivého smíchu do sebe strkají rameny, ani jedna strana nemůže ustoupit, aniž by ztratila tvář.

Bílé květy se narovnají a nakloní hlavy proti větru.

„Měli bychom jít dál,“ pošeptá malý člen Šarlatového gangu svému společníkovi. „Víš, co lord Cai říkal o další bitce s Bílými květy.“

Ten vyšší se jen kousne do tváří, zatáhne je, až vypadá jako samolibý, opilý démon.

„Říkal, že si nemáme začínat. O tom, že se vůbec nesmíme prát, neříkal nic.“

Šarlatoví muži mluví dialektem svého města, s jazyky naplocho a hláskami pevně sevřenými. I když sebevědomě zvedají hlasy, jelikož jsou na domácí půdě, cítí se nesví, protože nyní už je výjimečné, aby Bílé květy jejich jazyk neovládaly – někdy je jejich přízvuk od rodilých obyvatel Šanghaje k nerozeznání.

Což se potvrdí, když se jeden z Bílých květů zazubí a zaburácí: „No, a chcete se prát?“

Vyšší ze Šarlatových vydá hluboký hrdelní zvuk a namíří na Bílé květy plivanec. Přistane u boty nejbližšího z nich.

Rázem: jedna zbraň vedle druhé, každá ruka zdvižená, klidná a s prstem na spoušti, připravená stisknout. Je to výjev, nad kterým už nikdo nehne ani brvou, výjev, který je v opojné Šanghaji běžnější než opiový kouř linoucí se z tlusté dýmky.

„Hele! Hej!“

Do napjatého ticha se ozve hvízdání píšťalky. Strážník, jenž přiběhne na místo, jen dá najevo, jak ho celá situace obtěžuje. Tu samou scénu spatřil tento týden už třikrát. Vsadil členy znepřá-

telených gangů do vězení a zavolal úklidovou četou, když se místo toho navzájem prošpikovali kulkami a pozabíjeli. Je po celém dni unavený, chce jen jít domů, naložit si nohy do horké vody a dát si jídlo, které mu manželka nechala studené na stole. Ruka už ho svrbí nutkáním natáhnout se po obušku, chutí vtlouct do těch mužů trochu rozumu, připomenout jim, že k sobě nechovají žádnou osobní zášť. Pohání je jen bezhlavá, neopodstatněná oddanost Caiům a Montagovům, a to bude jejich konec.

„Tak to tady rozpustíme a vyrazíme domů?“ zeptá se strážník.
„Nebo chcete jít se mnou a...“

Náhle se odmlčí.

Z vody se ozývá vrčení.

Varovný pocit, který z takového zvuku vyzařuje, se nedá jen tak zapřít. Nepodobá se paranoie, již člověk zažívá, když si myslí, že ho někdo pronásleduje opuštěnou křižovatkou; nepodobá se ani panice, která se dostaví, když v domněle prázdném domě zavrže podlaha. Je hmotný, hmatatelný – téměř do vzduchu vypouští vlhkost, tíhu, jež se snáší na holou kůži. Je to hrozba tak očividná jako zbraň namířená přímo do obličeje, a přesto následuje okamžik nečinnosti, váhání. Malý, zavalitý člen Šarlatového gangu zakolísá jako první a střelí očima k okraji promenády. Skloní hlavu, zahledí se do kalných hlubin, mžourá ve snaze sledovat rozbouřené, vlnící se pohyby zčeřené vodní hladiny.

Je přesně ve správné výšce na to, aby jeho společník mohl vykřiknout a srazit ho surovou ranou lokte do spánku, když něco vyrazí z vody.

Malá černá zrnka.

Zatímco se malý muž řítí k zemi a prudce do ní naráží, svět se na něj snáší ve smítkách – podivných tečkách, které nedokáže zcela

rozeznat, jak se mu motá hlava a zvedá žaludek. Jen cítí, jak na něj dopadají krůpěje, svědí ho na rukou, na nohou, na krku; slyší, jak jeho společník křičí, jak na sebe Bílé květy nesrozumitelně rusky pořvávají a nakonec jak policista anglicky vříská: „Sundejte je! Dostaňte je ze mě!“

Muži na zemi dunivě, bouřlivě buší srdce. S čelem přitisknutým k promenádě odmítá uzříti, co to příšerné kvílení způsobuje, a jeho vlastní tep ho pohltí. Zaplaví kašdický jeho smysl, a teprve když mu něco hustého a vlhkého vyšplouchne na nohu, se konečně s hrůzou vyškrábe do stoje, zmítá se přitom tak nesmírně, že si z nohy skopne botu, a neobtěžuje se ji zvednout.

Neohlíží se, zatímco utíká. Smete ze sebe špinu, která na něj napadala, a škytá, jak se zoufale snaží nadechnout, nadechnout, nadechnout.

Neohlíží se, aby se podíval, co ve vodě číhalo. Neohlíží se, aby si ověřil, jestli jeho společník nepotřebuje pomoc, a už vůbec se neohlíží, aby zjistil, co slizkého a lepkavého mu to přistálo na noze. Jen utíká a utíká, kolem půvabných neonů na budovách divadel, zatímco poslední z jejich světél zhasínají, kolem šuškaní, jež se line zpod vstupních dveří nevěstinců, kolem sladkých snů obchodníků, kteří spí s haldami peněz pod matrací.

A je dávno pryč, když kolem šanghajských přístavišť leží už jen mrtvolý s rozervanými hrdly a skelnýma očima odrážejícíma světlo měsíce upřenýma na noční oblohu.

KAPITOLA PRVNÍ

ZÁŘÍ 1926

V srdci území Šarlatového gangu byl tím nejrušnějším místem kabaret.

Kalendář se nezadržitelně blížil ke konci ročního období, stránky každého data odpadávaly a ulétávaly rychleji než hnědnoucí listy na stromech. Čas byl uspěchaný i zpomalený zároveň, dnů už mnoho nezbývalo, a přece se příliš vlekly. Dělníci věčně někam pospíchali, nehledě na to, zda se skutečně hnali za nějakým cílem. V pozadí se věčně ozýval hvizd píšťalky; věčně bylo slyšet nepřetržité supění tramvají, jak se po ulicích vlekly na opotřebovaných kolejích; čtvrti věčně páchly rozhořčením, jež se vpíjelo hluboko do prádla, které před natěsnanými okny bytů vlálo ve větru jako obchodní poutače.

Dnešní den byl výjimka.

Hodiny se zastavily na Svátku středu podzimu – tohoto roku dle západních metod počítání času připadal na dvacátý druhý den v měsíci. Kdysi bývalo zvykem zapalovat lampiony a šeptem vyprávět nešťastné příběhy, uctívat, co předci vyznávali s měsíčním světlem v dlaních. Nyní byla nová doba – doba, která se na své předky dívala svrchu. Bez ohledu na to, na kterém území se nacházeli, obyvatelé Šanghaje byli od východu slunce ve víru novodobých

oslav a právě teď, když zvony odbíjely devátou hodinu, slavnosti teprve začínaly.

Juliette Caiová si klub pozorně prohlížela, pátrala po jakémkoli náznaku potíží. Byl mdle osvětlený navzdory početným třpytivým lustrům zavěšeným ze stropu a atmosféra byla temná, šerá a vlhká. Juliette se pod nos také v závanech linul podivný vlhký pach, ale zdálo se, že lidem usazeným u rozličných kulatých stolků rozestých po místnosti nedostatečná renovace náladu nijak nekazí. Lidé by si tu jen stěžili všimli malého úniku vody v rohu, když jejich pozornost místo toho upoutávala neustálá aktivita. Páry si šeptaly nad balíčky tarotových karet, muži sebou navzájem s vervou třásli, ženy nakláněly hlavy, lapaly po dechu a vřískaly, když si vybavily příběh, který se zrovna nad poblikávajícím světlem plynových lamp vyprávěl.

„Vypadáš značně utrápeně.“

Juliette se okamžitě ve spěchu neotočila, aby zjistila, komu hlas patří. Nemusela. Bylo jen velmi málo lidí, kteří by ji oslovili v angličtině, natož v angličtině s plochými tóny rodilého mluvčího čínštiny a přízvukem člověka s francouzskou výchovou.

„To taky jsem. Věčně se trápím.“ Teprve tehdy zvedla hlavu, pousmála se a přimhouřila na sestřenici oči. „Nevystupuješ jako další?“

Rosalind Langová pokrčila rameny a zkřížila si ruce na prsou, přičemž se jí nefritové náramky kolem útlých zápěstí jeden o druhý rozcinkaly.

„Nemůžou představení zahájit beze mě,“ ušklíbla se, „takže si s tím nedělám těžkou hlavu.“

Juliette znovu očima přelétla dav, tentokrát ale měla konkrétní cíl. Kathleen, dvojvaječné dvojče Rosalind, spatřila poblíž stolu

v zadní části klubu. Její druhá sestřenice trpělivě vyvažovala táč plný talířů a zírala na britského obchodníka, který se právě za přehnaného gestikulování pokoušel objednat si pití. Rosalind tu pracovala jako tanečnice. Kathleen sem chodívala dělat servírku, když se nudila, a pobírala za tu zábavu mizerný plat.

Juliette s povzdechem vystrachala zapalovač, aby měla co dělat s rukama, škrtla jím a pak ho opět uhasila do rytmu hudby, která se nesla místností. Zamávala malou stříbrnou krabičkou sestřenicí pod nosem. „Chceš?“

Rosalind v odpověď odněkud ze záhybů svého oblečení vytáhla cigaretu.

„Vždyť ty ani nekouříš,“ řekla, když Juliette zapalovač naklonila dolů. „Proč ho s sebou nosíš?“

Juliette s kamenným výrazem ve tváři odpověděla: „Vždyť mě znáš. Pobíhám po městě. Užívám si života. Dopouštím se zhárství.“

Rosalind poprvé potáhla a pak obrátila oči v sloup. „Ovšem.“

Zajímavější záhadu by představovala otázka, kde Juliette ten zapalovač vůbec měla. Většina dívek v kabaretu – tanečnice jakož i zákaznice – byla oblečená stejně jako Rosalind: v módním čchi-pchau, jež se Šanghají šířilo rychlostí blesku. S pobuřujícím rozparkem na boku, který odhaloval nohu od kotníku až po stehno, a vysokým límečkem, jenž dusivě svíral kolem krku, se v jeho střihu mísila západní okázalost s východními kořeny, a ženy tak v tomto městě rozpolcených světů představovaly chodící metafory. Ale Juliette – Juliette se změnila se vším všudy a maličké korálky na jejích módních amerických šatech bez kapes svištěly s každým pohybem. Vyčnívala tu, to bylo jisté. Byla jasná, planoucí hvězda, symbol vitálnosti Šarlatového gangu.

Juliette s Rosalind obě tiše upřely pozornost k pódiu, kde žena

zpívala píseň v jazyce, jež ani jedna z nich neznala. Zpěvačka měla krásný hlas a šaty se jí na tmavé kůži třpytily, ale nebyl to ten typ vystoupení, kterým jsou podobné kabarety proslulé, takže nikdo kromě nich dvou neposlouchal.

„Neříkala jsi, že tu dneska budeš,“ ozvala se po chvíli Rosalind a z úst jí přitom vyšel rychlý proud kouře. Zněla, jako kdyby se tím cítila zrazená, jako kdyby vynechávání informací neměla Juliette v povaze. Juliette, která se minulý týden vrátila, nebyla ta samá Juliette, s níž se sestřenice před čtyřmi lety rozloučily, ale ke změnám došlo na obou stranách. Když Juliette přijela, ještě než vůbec vkročila zpátky domů, doneslo se k ní, jaký má Rosalind podmanivý šarm a nenucenou noblesu. Po čtyřech letech odloučení se Juliettiný vzpomínky na lidi, které opustila, už neshodovaly s tím, kým se stali. Zub času nic v její paměti neušetřil. Město se přetvořilo a všichni v něm bez ní dál postupovali kupředu, obzvláště Rosalind.

„Rozmyslela jsem si to na poslední chvíli.“ V zadní části klubu britský obchodník začal s Kathleen komunikovat posunky. Juliette na tu scénu ukázala bradou. „Pa-pa už začíná mít plné zuby toho, jak se nějaký obchodník jménem Walter Dexter dožaduje schůzky, takže mám vyslechnout, co chce.“

„To zní nudně,“ odvětila monotónně Rosalind. Slova její sestřenice zněla vždy kousavě, i když je pronášela tím nejsušším tónem. Juliette se na rtech objevil nepatrný úsměv. I když jí Rosalind připadala cizí – byť povědomá –, alespoň bude vždycky znít stejně. Juliette by mohla zavřít oči a předstírat, že jsou znovu děti a popichují se kvůli nesmírně pohoršujícím věcem.

Povýšeně ohrnula nos a tvářila se, že ji to urazilo. „Ne všichni můžeme být tanečnice vycvičené v Paříži.“

„Tak víš co, ty si vezmeš na starost moje číslo a já budu dědičkou podsvětního impéria tohotohle města.“

Pobavená Juliette krátce a hlasitě vyprskla smíchy. Její sestřenice se změnila. Všechno se změnilo. Ale Juliette se učila rychle.

Tiše povzddechla a odrazila se od zdi, o kterou se opírala. „Tak jo,“ prohlásila s pohledem upřeným na Kathleen. „Povinnosti volají. Uvidíme se doma.“

Rosalind jí zamávala na rozloučenou, odhodila cigaretu na zem a zašlápla ji botou na vysokém podpatku. Juliette ji správně měla napomenout, ale podlaha už byla tak špinavá, že se její stav nijak zhoršit nedal, takže jaký by to mělo smysl? Od chvíle, kdy sem vešla, se jí na podrážky nejspíš nalepilo pět různých druhů opia. Nezbyvalo jí než se klubem prodírat co nejopatrněji a doufat, že služebné její kožené boty nepoškodí, až je budou později dnes večer čistit.

„Teď už to můžeš nechat na mně.“

Kathleen překvapeně vzhledla a nefritový náhrdelník na jejím krku se ve světle zatřpytil. Rosalind jí říkávala, že pokud bude tak drahocenný kámen nosit na tak nápadném místě, někdo jí ho ukradne, ale Kathleen ho tam měla ráda. Vždycky říkala, že když už jí mají lidé zírat na krk, byla by radši, kdyby to bylo kvůli náhrdelníku, a ne kvůli vystouplému ohryzku pod ním.

Její překvapený výraz rychle vystřídal úsměv, když si uvědomila, že na místo vedle britského obchodníka vklouzla Juliette.

„Dejte mi vědět, jestli vám můžu něco přinést,“ řekla Kathleen sladce v perfektní angličtině s francouzským přízvukem.

Zatímco se otáčela k odchodu, Walteru Dexterovi spadla brada. „Ona mi celou tu dobu rozuměla?“

„Pane Dextere, brzy se naučíte,“ začala Juliette, natáhla se po svíčke uprostřed stolu a přičichla si k vonnému vosku, „že když

rovnou předpokládáte, že někdo neumí anglicky, obvykle si z vás začne dělat legraci.“

Walter na ni zamrkal a potom naklonil hlavu. Povšiml si jejích šatů, amerického přízvuku a toho, že zná jeho jméno.

„Juliette Caiová,“ usoudil. „Čekal jsem vašeho otce.“

Šarlatový gang se označoval za rodinný podnik, ale tam to nekončilo. Caiovi tvořili jeho bijící srdce, ale gang sám o sobě sestával ze sítě gangsterů, pašeráků, obchodníků a všemožných překupníků a všichni do jednoho se zodpovídali lordu Caiovi. Méně nadšení cizinci by Šarlatový gang označili za tajný spolek.

„Můj otec nemá čas na obchodníky bez věrohodné minulosti,“ odvětila Juliette. „Pokud půjde o něco důležitého, zprávu mu předám.“

Naneštěstí se zdálo, že Waltera Dextera mnohem více než obchodní záležitosti zajímá klábosení.

„Naposledy jsem o vás slyšel, že jste se odstěhovala do New Yorku.“

Juliette odložila svíčku zpátky na stůl. Plamen se zatřepotal a vrhl na obchodníka ve středním věku přízračný stín. Osvětlení jen prohlubovalo vrásky na jeho věčně svraštěném čele.

„Na Západ mě bohužel poslali jen za vzděláním,“ odpověděla Juliette a opřela se o zakřivené opěradlo sedačky. „Teď jsem už dost stará na to, abych se zapojila do chodu rodinného podniku a tak dál, takže mě sem přitáhli zpátky, i když jsem se zuby nehty bránila.“

Obchodník se jejímu vtipu nezasmál, jak zamýšlela. Místo toho si poklepal na spánek a přitom si pocuchal stříbrem protkané vlasy.

„Nevrátila jste se na krátkou chvíli i před pár lety?“

Juliette ztuhla a její úsměv znejistěl. U stolu za ní se hosté kvůli nějaké soukromé poznámce hlučně rozesmáli, až se za břicha popadali. Z toho zvuku ji brnělo za krkem a polil ji horký pot. Čekala, až se hluk utiší, a snažila se vyrušení využít, aby rychle vymyslela, jak z té situace vybruslí.

„Jen jednou,“ odpověděla rozvážně. „V New Yorku nebylo za Velké války bezpečno. Rodina o mě měla obavy.“

Obchodník téma stále odmítal opustit. Uvážlivě zabručel. „Válka skončila před osmy lety. Vy jste tu byla před pouhými čtyřmi.“

Juliette se úsměv z tváře zcela vytratil. Odhrnula si do mikáda zastřižené vlasy z čela.

„Pane Dextere, jsme tu, abychom probírali vaše rozsáhlé znalosti mého soukromého života, nebo měla tahle schůzka nějaký opravdový účel?“

Walter zbledl. „Omlouvám se, slečno Caiová. Můj syn je ve vašem věku, takže se ke mně náhodou doneslo...“

Všiml si, jak ho Juliette probodává pohledem, a rychle zmlkl. Odkášlal si.

„Schůzku s vaším otcem jsem si vyžádal proto, že jsem si s ním chtěl promluvit o novém *produktu*.“

Navzdory tomu, jak neurčitá Walter Dexter volil slova, bylo zcela jasné, na co naráží. Šarlatový gang byl v prvé řadě sít gangsterů a gangsteři se jen zřídka výrazně neangažovali na černém trhu. Pokud Šarlatovi vládli Šanghaji, nebylo nijak překvapivé, že černému trhu vládli také – nic se nedělo bez jejich svolení, rozhodovali o tom, kdo smí prosperovat a kdo musí zemřít. V částech města, které stále náležely Číňanům, Šarlatový gang nad zákonem jen nestál: Šarlatový gang zákon určoval. Obchodníci by bez gangsterů neměli žádnou ochranu. Gangsteři by bez obchodníků neměli té-

měř žádný účel ani práci. Bylo to ideální partnerství – takové, které neustále ohrožoval vzrůstající vliv Bílých květů, jediného dalšího gangu v Šanghaji, jenž měl skutečnou šanci Šarlatové na černém trhu předstihnout. Přece jen na tom už po generace pracovali.

„Tak produktu?“ zopakovala Juliette. Nepřítomně vzhledla. Účinkující se vyměnili, světla reflektoru se ztlumila a ozvaly se první úvodní tóny saxofonu. Rosalind, vystrojená v blýskavém novém kostýmu, vkračela na pódium. „Pamatujete si, co se stalo posledně, když Britové chtěli do Šanghaje začít dovážet *nový produkt*?“

Walter sraštil čelo. „Narážíte na opiové války?“

Juliette si začala prohlížet nehty. „Myslíte?“

„Nemůžete mě přece vinit z něčeho, co způsobila moje země.“

„Ne? Copak to tak nefunguje?“

Nyní se neohromeně zatvářil pro změnu Walter. Založil si ruce na hrudi, zatímco na pódiu za ním šustily sukně a míhala se holá kůže.

„Tak jako tak potřebuju pomoc Šarlatového gangu. Mám velké množství *lernicromu*, kterého se potřebuji zbavit, a je jisté, že z něj bude příští nejžádanější opiát na trhu.“ Walter si odkašlal. „Pokud vím, tak se právě snažíte získat převahu.“

Juliette se přiklonila blíž. Tím náhlým pohybem se korálky na jejich šatech zběsile rozcinkaly a ten zvuk se tloukl s jazzem hrajícím v pozadí. „A vážně si myslíte, že nám převahu můžete zajistit vy?“

Nekonečný spor mezi Šarlatovým gangem a Bílými květy nebyl žádné tajemství. Právě naopak, protože krevní msta nezužila pouze mezi příslušníky rodu Caiů a Montagovů. Byla to záležitost, kterou brali osobně i řadoví členové obou frakcí, s téměř nadpřirozeným zápalem. Cizincům, již do Šanghaje poprvé přijeli za obchodem, se dostalo jednoho varování dřív, než se dozvěděli cokoli dalšího:

vyberte si stranu a udělejte to rychle. Pokud jedinkrát uzavřeli obchod se Šarlatovým gangem, patřili k Šarlatovým jednou pro vždy. Na jejich území pak byli vítáni, a pokud se zatoulali do oblasti, kde vládly Bílé květy, čekala je smrt.

„Myslím si,“ řekl tiše Walter, „že Šarlatový gang ztrácí kontrolu nad svým vlastním městem.“

Juliette se opřela o sedačku. Pod stolem zatnula pěsti, až jí zbělely klouby. Před čtyřmi lety na Šanghaj pohlížela s jiskrou v očích, na Šarlatový gang s nadějí v srdci. Tehdy ještě nechápala, že Šanghaj je ve své vlastní zemi cizím městem. Nyní už jí to bylo jasné. Kus patřil Britům. Kus ovládali Francouzi. Ruské Bílé květy zabíraly jediné části, které byly formálně stále pod čínskou vládou. K této ztrátě kontroly se schylovalo dlouho – ale Juliette by si raději ukousla vlastní jazyk, než aby to otevřeně přiznala nic nechápajícímu obchodníkovi.

„Ohledně vašeho produktu se vám ozveme, pane Dextere,“ prohlásila po dlouhé odmlce a nenuceně se na něj usmála. Nepostřehnutelně vydechla, a uvolnila tak napětí, kterým se jí až bolestivě svíral žaludek. „A teď mě omluvte...“

Celý klub ztichl a Juliette najednou mluvila příliš nahlas. Walter vykulil oči na něco za jejím ramenem.

„No tohle,“ vydechl. „Vždyť to je jeden z těch bolševiků.“

Jakmile to řekl, Juliette ztuhla krev v žilách. Pomalu, nesmírně pomalu se otočila tam, kam se Walter Dexter díval, a pátravě hleděla skrz kouř a stíny, které tančily kolem vchodu do kabaretu.

Prosím, ať to není on, žadonila. Kdokoli, jen ne...

Před očima se jí udělaly mžítiky. Na děsivý okamžik se svět vychýlil ze své osy a Juliette se na jeho okraji jen taktak udržela, stačila ještě chvilka a zřítíla by se. Pak se podlaha vrátila do původní

polohy a Juliette mohla opět dýchat. Postavila se, odkašlala si, ze všech sil se soustředila na to, aby zněla co nejznuděněji, a prohlásila: „Montagovové emigrovali dávno před bolševickou revolucí, pane Dextere.“

Než si jí mohl kdokoli povšimnout, vklouzla do stínů, kde tmavé zdi mírnily třpyt jejich šatů a promáčená podlahová prkna tlumila klapání jejich podpatků. Její obezřetnost byla zbytečná. Všechny oči se soustředěně upíraly na Romu Montagova, zatímco procházel klubem. Rosalind pro jednu vystupovala, aniž jí kdokoli věnoval pozornost.

Na první pohled se mohlo zdát, že šok, který čísel od všech kulatých stolků, způsobila skutečnost, že do klubu vstoupil cizinec. V místním davu však bylo cizinců mnoho a Roma se svými tmavými vlasy, temnými očima a bledou pletí mohl s Čiňany splynout stejně přirozeně jako bílá růže natřená na červenou s vlčími máky. Nešlo o to, že je Roma Montagov cizinec. Byl za tím fakt, že dědice Bílých květů na území Šarlatového gangu všichni okamžitě rozpoznali jako nepřítele. Juliette již koutkem oka zpozorovala pohyb: pistole vytahované z kapes, tasené nože, těla vyburcovaná nevraživostí.

Vystoupila ze stínů a zvedla ruku směrem k nejbližšímu stolu. Byl to prostý signál: *čekejte*.

Gangsteři znehybněli, každá skupinka se řídila příkladem těch okolních. Vyčkávali a předstírali, že pokračují ve svých rozhovorech, zatímco Roma Montagov s očima přimhouřenými soustředěním míjel stůl za stolem.

Juliette se začala plížit blíž. Přitiskla si ruku na hrdlo a potlačila knedlík, který tam cítila, přiměla se dýchat pravidelně, až nebyla na pokraji paniky, až dokázala na tváři vykouzlit oslnivý úsměv.

Kdysi by ji Roma okamžitě prohlédl. Ale už uběhly čtyři roky. Změnil se. A ona také.

Juliette natáhla ruku a zezadu se dotkla jeho saka. „Zdravím, cizince.“

Roma se otočil. Na okamžik se zdálo, že vůbec nevnímá, co vidí. Zíral pohledem tak bezvýrazným jako čiré sklo, bez jakéhokoli náznaku pochopení.

Pak se přes něj pohled na dědičku Šarlatového gangu přelil jako kbelík ledové vody. Otevřel ústa a krátce vydechl.

Když ji viděl posledně, bylo jim patnáct.

„Juliette,“ vyhrkl automaticky, ale už si nebyli tak blízcí, aby se mohli oslovovat křestním jménem. Už dlouho ne.

Roma si odkašlal.

„Slečno Caiová. Kdy jste se vrátila do Šanghaje?“

Nikdy jsem ji neopustila, chtěla Juliette odpovědět, ale to nebyla pravda. Její mysl tu zůstala – její myšlenky se neustále točily kolem chaosu, nespravedlnosti a šírajícího vzteku, který zuřil v místních ulicích –, ale její tělesnou schránku podruhé poslali do úschovy za oceán. Nemohla to vystát, tak strašlivě jí vadilo, že je pryč, že ji síla toho pocitu každou noc když odcházela z večírků a tajných barů, doháněla k horečkám. Tíha Šanghaje byla ocelová koruna, již měla přibitou k hlavě. V jiném životě, kdyby dostala na vybranou, by se ke všemu možná otočila zády, odmítla by roli dědičky impéria plného gangsterů a obchodníků. Jenže na vybranou nikdy neměla. Tohle byl její život, její město, její lidé, a protože jí na nich záleželo, už dávno si slíbila, že svou roli bude hrát setsakra dobře, protože nikým jiným být nemůže.

Všechno je to tvoje vina, chtěla říct. *To kvůli tobě jsem byla nucena opustit svoje město. Svůj lid. Svou krev.*

„Jsem zpátky už nějakou dobu,“ zalhala Juliette bez váhání a bokem se opřela o prázdný stůl po levé straně. „Pane Montagove, promiňte, že se ptám, ale co tady děláte?“

Sledovala, jak Roma téměř neznatelně hýbe rukou, a odhadovala, že si ověřuje, jestli u sebe má své skryté zbraně. Sledovala, jak si ji prohlíží a pomalu váží slova. Juliette měla čas se připravit – sedm dní a sedm nocí na to, aby vkročila do tohoto města a zbavila svou mysl vzpomínek na všechno, co se tu mezi nimi stalo. Ale ať už Roma očekával, že tady v klubu najde cokoli, jistě to nebyla *Juliette*.

„Potřebuju si promluvit s lordem Caiem,“ řekl nakonec a sepnul ruce za zády. „Je to důležité.“

Juliette přistoupila o krok blíž. Prsty opět zavadila o zapalovač ze záhybů svých šatů a začala palcem přejíždět po škrtačím kolečku, zatímco zamyšleně broukala. Roma jméno *Cai* vyslovil jako obchodník z ciziny, s ústy roztaženými doširoka: *kaj*. Čínština i ruština pro Cai sdílely tu samou hlásku: *caj*, jako škrtnutí sirkou. Jméno zkomolil záměrně, komentoval tím současnou situaci. Juliette mluvila plynne rusky, on plynne ovládal jedinečný šanghajský dialekt, a přece tu teď spolu oba hovořili anglicky s rozdílnými přízvuky jako pár obyčejných obchodníků. Kdyby přešli do jedné ze svých mateřštin, bylo by to, jako by zaujímal stranu, a tak se spokojili s kompromisem.

„Předpokládám, že to musí být důležité, když jste přišel až sem.“ Juliette pokrčila rameny a pustila zapalovač. „Řekněte to místo toho mně a já zprávu předám. Od jednoho dědice ke druhému, pane Montagove. Můžete mi věřit, ne snad?“ Byla to směšná otázka. Její slova říkala jednu věc, ale její chladný, netečný pohled zcela jinou – *Jediný chybný krok na mém území a zabiju tě holýma rukama*. Byla poslední, komu by důvěřoval, a to platilo i opačně.

Ale ať už Roma potřeboval cokoli, muselo to být skutečně vážné. Nehádal se.

„Mohli bychom...?“

Ukázal ke straně, do stínů a potemnělých rohů, kde je jako druhé představení nebude sledovat tak velké publikum čekající jen na moment, až Juliette odejde, aby se na něj mohli vrhnout. Juliette sevřela rty, otočila se a mávla na něj, aby ji místo toho následoval do zadní části klubu. Byl jí rychle v patách, rozvážně za ní kráčel v takové blízkosti, až korálky na Juliettiných šatech našťvaně cinkaly. Nevěděla, proč se s ním obtěžuje. Měla ho předhodit Šarlatovým, nechat je, aby se s ním vypořádali.

Ne, rozhodla se. Vypořádám se s ním já. Zničím ho já.

Juliette se zastavila. Nyní stáli ve stínech jen ona a Roma Montagov, ostatní zvuky byly tlumené a okolí potemnělé. Promnula si zápěstí, aby svůj tep přiměla zpomalit, jako kdyby to bylo v její moci.

„Tak ven s tím,“ řekla.

Roma se rozhlédl. Než promluvil, sklonil hlavu a ztišil hlas, až Juliette musela napínat uši, aby ho slyšela. A to vskutku udělala – odmítala se k němu přiklonit blíž, než bylo nezbytně nutné.

„Včera v noci v přístavu zemřelo pět Bílých květů. Měli rozdrásané krky.“

Juliette na něj zamrkala.

„A?“

Nechtěla být bezcitná, ale členové obou gangů se mezi sebou zabíjeli týden co týden. Juliette sama již k počtu mrtvých přispěla. Pokud z toho hodlal vinit její Šarlatové, ztrácel čas.

„A,“ pokračoval napjatě Roma a zcela zřejmě odolával nutkání dodat *kdybys mě to nechala doříct*, „jeden od vás. A navíc jeden městský strážník. Brit.“

Tentokrát Juliette mírně svažila čelo ve snaze vybavit si, jestli včera v noci nezaslechla někoho mumlat o smrti jednoho ze Šarlatových. Bylo zvláštní, že se na místě činu našla těla členů *obou* gangů, jelikož k vraždám s větším počtem obětí obvykle docházelo při přepadení ze zálohy, a ještě zvláštnější, že mezi mrtvými byl i policista, ale přece jen by to neoznačila za mimořádné. Jen na Romu nezaujatě hleděla s povytaženým obočím.

Dokud nepokračoval: „Všechna zranění si způsobili každý sám. Nešlo o územní spor.“

Juliette opakovaně cukla hlavou do strany, aby se ujistila, že ho slyšela dobře. Když se přesvědčila, že ucho ničím zacpané nemá, vyhrkla: „Sedm mrtvých se zraněními, která si způsobili *sami*?“

Roma přikývl. Znovu se ohlédl přes rameno, jako kdyby gangsterům jen tím, že na ně bude dávat pozor, mohl zabránit v tom, aby na něj zaútočili. Nebo na ně možná vůbec pozor dávat nechtěl. Možná mu šlo jen o to, aby se nemusel dívat přímo před sebe na Juliette.

„Jsem tu, abych našel nějaké vysvětlení. Ví o tom váš otec něco?“

Juliette si odfrkla a zvuk, který přitom vydala, byl hluboký a rozhořčený. Hodlal jí tvrdit, že pět Bílých květů, jeden ze Šarlatových a policista se sešli v přístavišti a pak si rozdrásali vlastní hrdla? Znělo to jako začátek příšerného vtipu, kterému schází pointa.

„Nemůžeme vám pomoci,“ prohlásila Juliette.

„Jakékoli informace by mohly být klíčové, abychom zjistili, co se stalo, slečno Caiová,“ nepolevoval Roma. Pokaždé, když ho něco podráždilo, se mu mezi obočím objevila malinká rýha ve tvaru půlměsíce. Měl ji tam i teď. U těch úmrtí šlo o víc, než dával najevo, kvůli obyčejnému přepadení by se tak nerozčiloval. „Mezi mrtvými byl jeden z vašich...“

„S Bílými květy spolupracovat nebudeme,“ přerušila ho Juliette. Jakékoli předstírané pobavení se jí z tváře dávno vytratilo. „To bych ráda vyjasnila, než budete pokračovat. Ať už můj otec o včerejších úmrtích něco ví, nebo ne, s vámi se o to nepodělíme a nebudeme udržovat žádné styky, které by mohly ohrozit naši vlastní obchodní činnost. A teď *sbohem*, pane.“

Zcela jasně Romu vykázala, a přesto zůstal na místě a probodával ji pohledem, jako kdyby v ústech cítil kyselou pachutí. Už se otočila na patě a chystala se odejít, když zaslechla, jak Roma jízlivě šeptá: „Co se s tebou *stalo*?“

Mohla odpovědět jakkoli. Mohla svá slova zvolit se smrtící jedovatostí, kterou v sobě nahromadila za ta léta, kdy byla pryč, a všechnu ji vyplivnout. Mohla mu připomenout, co před čtyřmi roky udělal, probodnout ho ostřím viny, až by začal krváčet. Než ale stihla otevřít ústa, klub proťal výkřik a přerušil všechny ostatní zvuky, jako kdyby se šířil na jiné frekvenci.

Tanečnice na pódiu ztuhly, hudba ustala.

„Co se to děje?“ zamumlala Juliette. Jakmile se dala do pohybu, aby to prozkoumala, Roma ostře sykl a chytil ji za loket.

„Juliette, ne.“

Jeho dotek jí sežehl kůži jako bolestivá spálenina. Juliette mu ruku vytrhla rychleji, než kdyby byla opravdu v plamenech, a z očí jí sršely blesky. Neměl právo. Právo předstírat, že ji kdy chtěl chránit, mu dávno nepatřilo.

Vyrazila na druhý konec klubu a nedbala toho, že ji Roma následuje. Zděšené mumlání se ozývalo čím dál tím hlasitěji, třebaže Juliette nechápala, co tu reakci vyvolalo, dokud se s průbojným štouchnutím neprotlačila rostoucím davem. Poté spatřila muže, který se zmítal na zemi a vlastními prsty si drásal krk.

„Co to dělá?“ vyjekla Juliette a vrhla se vpřed. „Zastavte ho někdo!“

Většina jeho nehtů však už byla zabořená příliš hluboko do masa. Zarýval je do sebe s téměř zvířecím nasazením – jako by tam něco cítil, jako kdyby mu pod kůží lezlo něco, co nikdo jiný nevidí. Hlouběji, hlouběji a ještě hlouběji, až měl prsty zcela zanořené a vytahoval si ven šlachy a žíly a tepny.

V příští vteřině klub utichl úplně. Nebylo slyšet nic kromě přerývaného dechu malého, zavalitého muže, který se zhroutil na podlahu, krk rozervaný na kusy a ruce celé od krve.

KAPITOLA DRUHÁ

Ticho vystřídal křik, křik poté chaos a Juliette si se sevřenými rty a sraštěným čelem vyhnula blyštivé rukávy.

„Pane Montagove,“ přehlušila okolní povyk, „musíte odejít.“

Juliette vykročila vpřed a mávla na dva Šarlatové poblíž, aby přistoupili. Uposlechli, ale neobešlo se to bez podivného výrazu ve tváři, což Juliette málem urazilo, dokud – o dvě vteřiny později – nezamrkala, neohlédla se přes rameno a nezjistila, že Roma tam dál stojí a ani zdaleka se nemá k odchodu. Místo toho se protáhl kolem ní, jako kdyby mu to tam patřilo, podřepl u umírajícího muže, a ještě ke všemu začal bůhvíproč mžourat na jeho *boty*.

„Proboha živého“ zabručela Juliette pod vousy. Ukázala dvěma Šarlatovým na Romu „Vyprovodte ho ven.“

Přesně na to čekali. Jeden z nich do dědice Bílých květů okamžitě hrubě strčil, takže Roma musel se zasyčením vyskočit na nohy, aby nespadl na zakrvácenou podlahu.

„Řekla jsem *vyprovodte*,“ vyštěkla na dotyčného Šarlatového Juliette. „Je Svátek středu podzimu. Nechovejte se jako *surovec*.“

„Ale slečno Caiova...“

„Copak to nechápete?“ přerušil ho chladně Roma a ukázal na umírajícího muže. Otočil se tváří v tvář k Juliette, zatínal čelist a oči upíral přímo na ni – jen na ni. Dělal, jako kdyby před sebou neměl nikoho kromě Juliette, jako kdyby na něj ti dva muži nevrhali vražedné pohledy, jako kdyby v celém klubu nepanoval chaos, zatímco všichni bezhlavě pobíhali kolem rozrůstající se kaluže krve. „Přesně to samé se stalo včera v noci. Není to ojedinělý případ, je to šílenství...“

Juliette vzdechla a mávla povoleným zápěstím. Dva Šarlatovi Romu pevně popadli kolem ramen a ten za hlasitého sklapnutí čelistí spolkl svá slova. Nedovolil by si na území Šarlatového gangu dělat scény. Už tak měl štěstí, že neodchází s kulkou v zádech. Toho si byl vědom. Byl to jediný důvod, proč strpěl, že s ním hrubě zacházejí muži, které by na ulici možná zabil.

„Děkuji, že máte tolik pochopení,“ zaculila se.

Roma nic neříkal, zatímco ho vlekli z jejího dohledu. Juliette ho sledovala s přimhouřenýma očima, a teprve když si byla jistá, že ho vystrčili ze dveří klubu, obrátila pozornost ke spoušti před sebou, s povzdechem vykročila vpřed a opatrně poklekla vedle umírajícího muže.

Se zraněním, jako bylo tohle, se nedalo nic dělat. Dál z něj prýštila krev a tvořila na podlaze tepající červené kaluže. Dozajista se vsakovala do látky jejích šatů, ale Juliette to sotva vnímala. Muž se snažil něco říct. Juliette nedokázala rozeznat co.

„Udělala byste dobře, kdybyste mu zkrátila utrpení.“

Walter Dexter se dostal poblíž středu dění a nyní nahlížel Juliette přes rameno s téměř zvědavým výrazem ve tváři. Nepohnul se, ani když servírky začaly dav tlačit zpět, uzavírat oblast a křičet na přihlížející, ať se rozejdou. K Juliettině velké nespokojenosti

se nikdo ze Šarlatových neobtěžoval vyvést Waltera – něco v jeho vzezření budilo dojem, že tu musí být. Juliette v Americe potkala mnoho mužů jako on: mužů, kteří měli za to, že mají právo jít, kamkoli se jim zachce, protože svět byl stvořen tak, aby stranil jejich *civilizované* etiketě. Takový typ sebevědomí neznal hranic.

„Ticho,“ vyštěkla Juliette a sklonila k umírajícímu muži ucho. Pokud má nějaká poslední slova, zaslouží si, aby byla vyslyšena...

„Tohle už jsem viděl, je to šílenství vyvolané závislostí. Možná na metamfetaminu nebo...”

„Ticho!”

Juliette se soustředila, dokud neuslyšela zvuky, jež z úst umírajícího muže vycházely, dokud se hysterie kolem neproměnila v pouhou zvukovou kulisu.

„Kuaj. Kuaj. Kuaj.”

Kuaj?

Juliette se z toho zatočila hlava a v duchu proletěla všechna slova, která se podobala tomu, jež muž opakoval. Smysl dávalo jedině...

„*Netvor?*“ Popadla ho za rameno. „To se snažíte říct?”

Muž ztichl. Jeho pohled byl na kratičký okamžik nečekaně jasný. Poté rychle zadrmlil: „Chuo pu tan sing.“ Po tom jednom nádechu, jednom výdechu, jednom varování jeho oči pohasly.

Juliette otupěle natáhla ruku a zatlačila mu víčka. Než stihla plně zpracovat nebožtíkova slova, Kathleen již přistupovala blíž, aby ho přikryla ubrusem. Vyčuhovaly mu jen nohy v těch otrhaných botách, na které Roma předtím zíral.

Jsou každá jiná, povšimla si najednou Juliette. Jedna z nich byla elegantní a naleštěná, stále se leskla od posledního nakrémování; druhá byla příliš malá, měla zcela jinou barvu a látku pohromadě držel tenký provázek třikrát omotaný kolem prstů na noze.

Zvláštní.

„Co to bylo? Co říkal?“

Walter se jí stále ochomýtal u loktu. Podle všeho nechápal, že je právě na čase, aby se ztratil. Podle všeho mu bylo jedno, že Juliette ochromeně zírá před sebe a přemýšlí, jak Roma dokázal načasovat svou návštěvu tak, aby tu byl zrovna ve chvíli, kdy muž zemře.

„Neštěstí a zkáza přichází ruku v ruce,“ přetlumočila mu to Juliette, když se konečně s trhnutím duchem vrátila k šílenství celé situace. Walter Dexter na ni jen zmateně hleděl a snažil se pochopit, proč by umírající člověk říkal něco tak nejasného. Nerozuměl Číňanům a jejich zálibě v příslovích. Otevíral ústa, pravděpodobně se chystal opět spustit o svých širokých znalostech ze světa drog, opět vyzdvihnout nebezpečí nákupu produktů od těch, které považoval za nedůvěryhodné, ale Juliette ho zdviženým prstem umlčela. Pokud si byla něčím jistá, tak skutečností, že nejde o poslední slova člověka, který se předávkoval drogami. Bylo to poslední varování muže, který spatřil něco, co neměl.

„Dovolte mi se opravit. Vy Britové už máte vhodný překlad,“ řekla. „Neštěstí nechodí nikdy samo.“

Vysoko nad zatékajícím potrubím a plesnivými koberci domu Bílých květů na dřevěném trámu v krovu seděla Alisa Montagovová s bradou přitisknutou ke kolenům, zatímco tajně odposlouchávala schůzku pod sebou.

Montagovovi nežili v rozsáhlém, okázalém sídle, jaké by si se svými prostředky mohli dovolit. Raději setrvali ve středu všeho dění, za jedno s ušmudlanými tvářemi těch, kteří na ulici sbírali odpadky. Zvenčí jejich obydlí vypadalo stejně jako řada činžovních domů podél této rušné městské ulice. Uvnitř bývalý činžovní dům

proměnili v jednu velkou změť pokojů, pracoven a schodišť a udržovali ji ne za pomoci služebnictva, ale hierarchie. Nebydleli tu jen Montagovovi, ale kdokoli z Bílých květů, kdo v gangu zastával nějakou roli, a i při pestré sbírce lidí, kteří domem procházeli, panoval mezi jeho zdmi i mimo něj řád. Lord Montagov stál v čele a Roma – alespoň formálně – byl jeho pravá ruka, ale níže se postavení, řízené nikoli pokrevní příslušností, nýbrž vůlí, neustále měnilo. Zatímco Šarlatový gang stál na rodinných vazbách – na tom, který rodokmen sahal nejdále do doby předtím, než se tato země zřítíla ze svého císařského trůnu –, Bílé květy poháněl chaos, neustálý pohyb. Ale honba za mocí byla založená na volbě a ti, kteří setrvali na spodních příčkách gangu, tak činili z vlastní vůle. Důvodem, proč se lidé k Bílým květům přidávali, nebyla moc nebo bohatství. Bylo to vědomí, že pokud se jim nebudou líbit příkazy, které jim Montagovové dávají, mohou kdykoli odejít. Byla to pěst na hrudi, opřevaný pohled, chápavé pokývnutí hlavou – rázem by všichni ruští uprchlíci, kteří doráželi do Šanghaje, udělali cokoli, aby mohli rozšířit řady Bílých květů, cokoli, aby znovu zažili pocit sounáležitosti, který ztratili, když se před jejich prahem objevili bolševici.

Alespoň pro muže. Rusky, jež měly tu smůlu, že se nenarodily jako členky Bílých květů, si na živobytí vydělávaly jako tanečnice a milenky. Zrovna minulý týden Alisa zaslechla, jak jedna Britka pláče kvůli stavu nouze v Mezinárodní čtvrti – kvůli tomu, že rodiny rozvracejí krasotinky ze Sibíře, které nemají žádné jmění, jen hezký obličej a postavu a vůli žít. Uprchlíci dělaly, co musely. Morální zásady tváří v tvář hladovění neznamenaají nic.

Alisa sebou trhla. Muž, kterého odposlouchávala, začal najednou šeptat. Náhlá změna hlasitosti přitáhla její pozornost zpět ke schůzce pod ní.

„Politické frakce utrousily už až příliš mnoho uštěpačných poznámek,“ zamumlal drsný hlas. „Je téměř jisté, že šilenství zapříčinili politici, ale zatím se nedá říct, jestli za tím je Kuomintang, nebo komunisté. Podle mnohých zdrojů Čang Ku-tchaj, ale... no, mně se tomu nechce věřit.“

Jiný hlas jízlivě poznamenal: „Prosím vás, Čang Ku-tchaj je tak neschopný generální tajemník Komunistické strany, že jednou na plakáty k jejich schůzi nechal natisknout špatné datum.“

Alisa skrz tenké pletivo, které lemovalo stropní prostor, viděla tři muže usazené naproti svému otci. Nedokázala tak docela rozeznat jejich rysy, pokud nechtěla riskovat, že z trámy spadne, ale přízvuk, s jakým rusky mluvili, jí toho prozradil dost. Šlo o čínské špehy.

„Co víme o jejich metodách? Jak se to šilenství šíří?“

To byl pomalý hlas jejího otce, tak příznačný jako skřípání nehtů na tabuli. Lord Montagov mluvil tak panovačně, že nevěnovat mu plnou pozornost člověku připadalo jako hřích.

Jeden z Číňanů si odkašlal. Žmoulal si košili tak razantně, že se Alisa předklonila a mžourala skrz pletivo, jestli si ten pohyb neplete.

„Nestvůra.“

Alisa se málem skácela. V poslední chvíli rukama popadla trám, narovнала se a tiše si oddechla úlevou.

„Prosím?“

„O zdroji šilenství s jistotou nemůžeme potvrdit nic, kromě jediného,“ řekl třetí, poslední muž. „Souvisí s výskytem nestvůry. Sám jsem ji viděl. Spatřil jsem stříbrné oči v řece Chuang-pchu, mrkaly tak, jak by žádný člověk nemohl...“

„Dost, to stačí,“ přerušil ho lord Montagov. Tón jeho hlasu byl hrubý, netrpělivý kvůli tomu, jakým směrem se tato informační

schůzka začala ubírat. „Nemám zájem poslouchat nesmysly o nestvůře. Jestli to je vše, tak se budu těšit, až se znovu sejdeme na příští schůzce.“

Alisa se zamračila a cupitala po trámech za muži na odchodu. Bylo jí už dvanáct let, ale byla drobounká, neustále se míhala ze stínu do stínu jako divoký hlodavec. Když se dole zabouchly dveře, začala přeskakovat z jednoho stropního trámu na druhý, až se tiskla ke dřevu přímo nad muži.

„Vypadal, že má strach,“ podotkl tiše jeden z nich.

Prostřední muž ho umlčel, jenže ta slova již byla zrozena a vyřčena do světa a staly se z nich ostré šípy, jež se řítily místností a neměly žádný cíl, jen zkázu. Muži si kolem sebe pevně ovinuli kabáty a nechali parný, nekontrolovatelný chaos domu Montagovů za sebou. Alisa však zůstala ve svém malém koutku pod stropem.

Strach. Měla dojem, že její otec už neví, jak něco takového cítit. Strach byl pocit pro muže beze zbraní. Strach příslušel výhradně lidem jako Alisa, malým a drobným, kteří se neustále ohlížejí přes rameno.

Pokud měl strach lord Montagov, znamenalo to, že se mění pravidla.

Alisa seskočila ze stropu a rozeběhla se pryč.

KAPITOLA TŘETÍ

Jakmile Juliette vrazila do chodby, zatímco si ještě do vlasů zastrkovala poslední sponku, už věděla, že jde příliš pozdě. Zčásti za to mohla služebná, protože ji neprobudila, když měla, a zčásti sama Juliette, protože nevstala za svítání, jak se snažila od doby, co do Šanghaje dorazila. Ty vzácné chvíle, právě když se obloha rozjasňuje – a než se probere k životu zbytek domácnosti –, představovaly nejklidnějších pár minut, které v tomto domě mohl člověk zažít. Dny, kdy se probudila dost brzy na to, aby si na balkonu lokla chladného vzduchu a hltala naprosté, dokonalé ticho, měla nejraději. Mohla nerušeně bloudit domem, zaskočit si do kuchyně a chňapnout od kuchařů, cokoli se jí zachtělo, a pak se u prázdného jídelního stolu usadit, kdekoli se jí líbilo. Podle toho, jak rychle jedla, se jí občas dokonce poštěstilo strávit chvíli v obývacím pokoji s okny dokořán, aby dovnitř proudilo ranní ptačí cvrlikání. Ve dnech, kdy se z peřin nevystrachala dostatečně rychle, naopak musela nabručeně prosedět snídani se zbytkem domácnosti.

Nyní se Juliette zastavila před dveřmi otcovy pracovny a zanačovala pod vousy. Dnes jí nešlo jen o to, aby se vyhnula vzdáleným příbuzným. Chtěla se vetřít na jednu ze schůzek lorda Caie.

Dveře se rychle otevřely. Juliette o krok ustoupila a snažila se tvářit přirozeně. *Rozhodně příliš pozdě.*

„Juliette.“ Lord Cai na ni se svráštěným čelem zamžoural. „Je tak brzo. Proč jsi vzhůru?“

Juliette si založila ruce pod bradou a zatvářila se jako nevinnost sama. „Slyšela jsem, že máme váženého hosta. Říkala jsem si, že ho přijdu pozdravit.“

Zmiňovaný host mrzutě povytáhl obočí. Byl nacionalista, ale zda je opravdu vážený, se těžko odhadovalo, když na sobě měl jen oblek západního stylu bez jakýchkoli ozdob, které by mohly být na límci jeho kuomintangské vojenské uniformy. Šarlatový gang byl s nacionalisty – Kuomintangem – za dobře od doby, kdy Kuomintang vznikl jako politická strana. Poslední dobou byly jejich vztahy ještě přátelštější, aby mohli vzdorovat vzestupu svých komunistických „spojenců.“ Juliette byla zpátky teprve týden a už u svého otce zaznamenala alespoň pět různých schůzek s uštvanými nacionalisty, kteří toužili po podpoře gangu. Pokaždé dorazila o fous příliš pozdě na to, aby mohla vklouznout dovnitř, aniž by to bylo na obtíž, a tak se spokojila se zahálením před dveřmi, aby zachytila alespoň veškeré střípky.

Nacionalisté měli strach, to věděla. Rodící se Komunistická strana Číny své členy nabádala, aby na známku ochoty spolupracovat s nacionalisty do Kuomintangu vstupovali, jenže místo znamení dobré vůle vzrůstající vliv a počet komunistů v Kuomintangu začínal nacionalisty ohrožovat. O tom skandálu se mluvilo po celé zemi, ale především v Šanghaji, místě neznalém zákona, kde se vlády rodily i umíraly.

„To je od tebe velmi milé, Juliette, ale pan Čchiao spěchá na další schůzku.“

Lord Cai posunkem naznačil služebnému, aby nacionalistu vyvedl ven. Pan Čchiao zdvořile smekl klobouk a Juliette se napjatě usmála a potlačila povzdech.

„Nic by se nestalo, kdybys mě nechal účastnit se jedné schůzky, pa-pa,“ řekla, jakmile byl pan Čchiao z dohledu. „Máš mě učit.“

„Můžu tě učit pomalu,“ zakroutil lord Cai hlavou. „Zatím se nechtěj zaplétat do politiky. Je to nudná práce.“

Ale byla to podstatná práce, obzvláště když Šarlatový gang těm frakcím věnoval sakra tolik času. Obzvláště když lord Cai téměř nehnul brvou, když mu Juliette včera v noci sdělila, že dědic Bílých květů nakráčel do jejich nejústřednějšího klubu, s tím, že už ho o tom informovali a že to proberou ráno.

„Půjdeme na snídani, co ty na to?“ řekl její otec. Položil ruku Juliette za krk a vedl ji dolů po schodech, jako kdyby hrozilo, že uteče. „Můžeme si taky promluvit o včerejšku.“

„Snídaně by byla skvělá,“ zamručela Juliette. Ve skutečnosti ji z povyku ranního jídla většinou rozbolela hlava. Zejména na ránech v této domácnosti bylo něco, z čeho se cítila nesvá. Ať už její příbuzní probírali cokoli, jakkoli to bylo všední – jako jejich spekulace ohledně rostoucích cen rýže –, z jejich slov číselly intriky a neúprosný důvtip. Všechno, o čem mluvili, jako by se lépe hodilo na pozdní večer, kdy se služebné odebraly do svých pokojů a po naleštěné dřevěné podlaze se přioplazila tma.

„Juliette, drahoušku,“ zahulákala jedna teta, jakmile se Juliette s otcem přiblížila ke stolu. „Vyspala ses dobře?“

„Ano, a-i,“ odpověděla křečovitě Juliette a posadila se. „Vyspala jsem se moc dobře...“

„Ostříhala sis znovu vlasy? Určitě. Nepamatuju si, že bys je měla takhle krátké.“

Jako kdyby její příbuzní nebyli už tak dost otravní, navíc jich domácností Caiů procházelo příliš mnoho na to, aby na Juliette komukoli z nich nějak zvlášť záleželo. Rosalind a Kathleen byly její nejbližší sestřenice a zároveň jediné přítelkyně a víc nepotřebovala. Všichni ostatní představovali pouhá jména a příbuzenské vztahy, které si musela pamatovat pro případ, že od nich bude jednoho dne něco potřebovat. Ta teta, která jí právě brebentila do ucha, byla příliš vzdálená na to, aby mohla být kdykoli v budoucnu užitečná, tak vzdálená, že se Juliette musela na okamžik zarazit, aby se zamyslela, co vůbec u stolu dělá.

„Ta-ťie, proboha, nech ji na chvíli vydechnout.“

Juliette zvedla hlavu a zazubila se na majitele hlasu, který se do toho vložil z konce stolu. Vlastně měla její lhostejnost jednu výjimku: pana Liho, jejího oblíbeného strýčka.

Sie sie, poděkovala nehlasně.

Pan Li v odpověď jen s jiskřičkou v oku pozdvihl svůj šálek čaje. Teta zafuněla, ale zmlkla. Juliette se otočila otcovým směrem.

„Takže, pa-pa, k tomu včerejšku,“ začala. „Pokud je pravda, co se povídá, tak se jeden z našich lidí sešel v přístavu s pěti Bílými květy a pak si rozdrásal vlastní hrdlo. Co si o tom myslíš?“

Lord Cai v čele dlouhého obdélníkového stolu zamyšleně zamručel a pak si s hlubokým povzdechem promnul kořen nosu. Juliette přemítala, kdy se její otec naposledy pořádně prospal bez starostí nebo schůzek. Jeho vyčerpání bylo nezkušeným očím skryté, ale Juliette to poznala. Juliette to vždy poznala.

Nebo ho možná jen unavovalo, že musí sedět v čele tohoto stolu a hned po ránu poslouchat, jak všichni klevetí. Než Juliette odjela, jejich jídelní stůl byl kulatý, jak čínské stoly správně mají být. Domnívala se, že ho vyměnili, jen aby udělali dobrý dojem

na návštěvníky ze Západu, kteří ke Caiům přicházeli na schůzky, ale výsledkem byl chaos: členové rodiny si nemohli povídat, s kým chtěli, jak by to bylo možné, kdyby všichni seděli v kruhu.

„Pa-pa,“ pobídla ho Juliette, i když jí bylo jasné, že ještě přemýšlí. Potíž ale byla v tom, že její otec byl muž skoupý na slovo a Juliette dívka, která nemohla vystát ticho. I když všude kolem nich bylo rušno, zatímco služebnictvo kmitalo z kuchyně a zpátky, snídaně byla v plném proudu a u stolu se vedly rozličné rozhovory s kolísající hlasitostí, nemohla vystát, že její otec nechává otázku viset ve vzduchu, místo aby okamžitě odpověděl.

Věc se měla tak, že i když se jí lord Cai nyní věnoval, jen předstíral, že ho údajné šílenství trápí. Juliette to bylo jasné – tohle byla hračka v porovnání s již tak obrovským seznamem problémů, které jejího otce sužovaly a nárokovaly si jeho pozornost. Koneckonců, koho by zajímaly zvěsti o podivných *stvořeních*, která povstávají z vod tohoto města, když povstávali také nacionalisté a komunisté, s nabitými zbraněmi a vojsky připravenými k pochodu?

„A nic dalšího Roma Montagov neprozradil?“ zeptal se nakonec lord Cai.

Juliette sebou trhla. Nemohla si pomoci. Čtyři roky se stranila jakékoli myšlenky na Romu, takže slyšet jeho jméno vyřčené nahlas – navíc svým vlastním otcem – jí připadalo jako něco nepatřičného.

„Ne.“

Otec pomalu bubnoval prsty do stolu.

„Domnívám se, že ví víc,“ pokračovala Juliette, „ale byl opatrný.“

Lord Cai opět umklkl a nechal hluk kolem ztichnout a zesílit a znovu se vytratit. Juliette přemýšlela, jestli je právě teď duchem jinde. Na zprávu o dědici Bílých květů na jejich území přece jen re-

agoval velmi lhostejně. Vzhledem k tomu, jak důležitá krevní msta pro Šarlatový gang byla, skutečnost, že lord Cai prohřešku Romy Montagova nevěnoval téměř žádnou pozornost, jen dokazovala, o kolik teď byla politika významnější.

Než ale stihl její otec opět promluvit, kyvně dveře do kuchyně se rozletěly dokořán a rána se ozvala tak hlasitě, že teta usazená vedle Juliette převrhla šálek čaje.

„Jestli máme podezření, že Bílé květy mají víc informací než my, proč tu sedíme a *debatujeme* o tom?“

Juliette zatnula zuby a začala si otírat čaj z šatů. To vešel jen Tyler Cai, nejotravnější z jejích bratranců z prvního kolene. Navzdory tomu, že byli stejně staří, se zdálo, že za ty čtyři roky, kdy byla pryč, vůbec nedospěl. Pořád vykládal neomalené vtipy a očekával, že ostatní před ním padnou na kolena. Kdyby mohl, trval by na tom, aby se planeta točila opačným směrem, jen proto, že mu to připadalo jako účinnější způsob rotace, nehledě na nereálnost takového požadavku.

„Pravidelně posloucháš za dveřmi, místo abys šel dovnitř?“ ušklíbla se Juliette, ale její jedovatou poznámku nikdo neoceníl. Příbuzní při pohledu na Tylera vyskočili na nohy, aby mu došli pro židli, pro víc čaje, pro další talíř – pravděpodobně zdobený zlatem a osázený krystaly. Navzdory Juliettinu postavení dědičky Šarlatového gangu by kolem ní nikdy tak neposkakovali. Byla dívka. V jejich očích nikdy nebude dost dobrá, nehledě na to, jak nezpochybnitelné její dědické právo je.

„Mně se to zdá jednoduché,“ pokračoval Tyler. Vklouzl na židli a opřel se, jako kdyby to byl trůn. „Už je na čase, abychom Bílým květům ukázali, kdo tomuhle městu vládne. Budeme trvat na tom, aby nám řekli, co vědí.“

„Máme početní převahu, zbraně,“ vložil se do toho téměř neznámý strýček a přitom pokyvoval hlavou a hladil si bradku.

„Politici budou na naší straně,“ dodala teta po Juliettině boku. „Musí. Nemůžou Bílé květy trpět.“

„Boj o území není moudrý...“

No konečně, pomyslela si Juliette a otočila se ke staršímu bratrančí z druhého kolene, který promluvil, *někdo rozumný*.

„... ale s tvými zkušenostmi, Tyler, kdo ví, jak moc bychom mohli svoje území rozšířit.“

Juliette zatnula pěsti. *Tak nic.*

„Půjdeme na to takhle,“ spustil nadšeně Tyler. Juliette vrhla pohled na svého otce, ale zdálo se, že ten se hodlá jen dál věnovat jídlu. Od jejího návratu Tyler využil každou příležitost ji zastínit, ať už při rozhovoru nebo prostřednictvím různých poznámek na okraj. Lord Cai ale pokaždé zasáhl a zatrhl mu to, co nejstručněji tetičkám a strýčkům připomněl, kdo je skutečný dědic, aby nezapomínali, že stranit Tylerovi jim k ničemu nebude.

Jenže tentokrát lord Cai mlčel. Juliette nevěděla, jestli se nevyjadřuje proto, že mu synovcova taktika připadá směšná, nebo proto, že ho doopravdy bere vážně.

Při té myšlence v ní pěníla žluč.

„... a zahraniční mocnosti si nemají na co stěžovat,“ říkal právě Tyler. „Jestli si ta úmrtí lidi způsobili sami, tak by to mohlo postihnout kohokoli. Jde o *naše* lidi a ti potřebují *naši* pomoc, naši ochranu. Když teď nezakročíme a v jejich zájmu nezískáme město zpátky, k čemu jsme? Máme strpět další století ponížení?“

Kolem stolu se ozývaly souhlasné hlasy. Pochvalné bručení, vráscitě, zjizvené palce zdvižené do vzduchu, uznalá poplácání po Tylerově rameni. Mlčel jen pan Li a její otec, oba s neutrálním

výrazem ve tváři, ale to nestačilo. Juliette odhodila příbor a její křehké porcelánové hůlky se roztrhly na čtyři kusy.

„Chceš se odevzdat na území Bílých květů?“ Postavila se a uhladila si šaty. „Posluž si. Nechám služebnou rozmotat tvoje vnitřnosti, až nám je pošlou v krabici.“

Zatímco její příbuzenstvo bylo příliš pohoršené na to, aby něco namítalo, Juliette vypochoďovala z jídelny. Navzdory jejímu klidnému vystupování jí z obavy, že tentokrát možná opravdu zašla příliš daleko, srdce bušilo jako o závod. Jakmile se octla na chodbě, zastavila se, ohlédla se a přes rameno pozorovala, jak se kuchyňské dveře přestávají houpat. Do jejich dřeva, dovezeného z nějaké vzdálené země, byla vyřezaná tradiční čínská kaligrafie: básně, které se Juliette kdysi dávno naučila nazpaměť. Tento dům byl odrazem jejich města. Byl spojením Západu a Východu, nedokázal se oprostit od minulosti, ale zároveň zoufale toužil napodobovat vše nové, a stejně jako celé město měl poněkud nesourodý architektonický styl.

Krásné, ale nehodící se kuchyňské dveře se opět rozletěly. Juliette téměř nehnula brvou. Čekala to.

„Juliette. Na slovíčko.“

To ji ven následoval jen Tyler se zamračeným výrazem vepsaným do tváře. Měl stejnou špičatou bradu jako Juliette, stejný jeden dolíček u levého dolního koutku rtů, který se objevoval, když byl rozrušený. Jak si mohou být tak podobní, bylo nad její chápání. Na každém rodinném portrétu Juliette s Tylerem vždy postavili vedle sebe, cukrovali na ně, jako kdyby byli dvojčata, a ne sestřenice a bratranec. Ale Juliette s Tylerem spolu nikdy nevycházeli. Ani jako malí, když si hráli s dětskými pistolkami místo se skutečnými zbraněmi a Tyler se střelil každickým dřevěným nábojem namířeným na Juliettinu hlavu.

„O co jde?“

Tyler se zastavil. Založil si ruce na prsou. „Co máš za problém?“

Juliette obrátila oči v sloup. „Já a problém?“

„Ano, ty. Není nic vtipného na tom, když shazuješ každý můj nápad...“

„Nejsi hlupák, Tyler, tak se tak přestaň chovat,“ přerušila ho Juliette. „Nenávidím Montagovovy stejně jako ty. Nenávidíme je všichni, tak moc, že kvůli tomu krvácíme. Teď ale není vhodná chvíle na spor o území. Ne, když naše město cizinci už tak rozkouskovali.“

Chvilka ticha.

„Hlupák?“

Tyler vůbec nepochopil smysl jejího sdělení, a přesto se urazil. Její bratranec byl chlapec s kůží z oceli a srdcem ze skla. Od té doby, co v příliš útlém věku přišel o rodiče, se z něj stal falešný Šarlatový anarchista, nabubřelý pro nic za nic, uvnitř gangu bezdůvodně divoký, a jelikož vrána k vráně sedá, jeho jediní přátelé s ním trávili čas v naději, že tak získají přístup ke Caiovým. Všichni kolem něj chodili po špičkách, s radostí rozdávali zinscenované rány, aby si mohl myslet, že je mocný, když se od něj každý úder odrazil, ale stačil by jeden nečekaný kopanec do hrudi a zhroutil by se.

„Vůbec si nemyslím, že bránit naše živobytí je hloupé,“ pokračoval Tyler. „Vůbec si nemyslím, že získat zpátky naše území od těch *Rusáků*...“

Potíž byla v tom, že Tyler byl přesvědčený, že jeho způsob je ten jediný správný. Přála si, aby v sobě dokázala najít sílu mu to nevyčítat. Tyler byl koneckonců stejný jako ona – chtěl jen to nejlepší pro Šarlatový gang. Jenže podle něj to nejlepší pro Šarlatový gang byl on sám.

Juliette to nechtěla dál poslouchat. Otočila se na patě a chystala se vyrazit pryč.

Dokud ji bratranec nepopadl za zápěstí.

„Co jsi to za dědičku?“

Tyler s ní rychlostí blesku praštil o zeď. Jednou rukou ji svíral za levý rukáv a zbytek své paže jí tiskl ke klíční kosti, vyvíjel přesně takový tlak, aby to působilo výhruzně.

„Pusť mě,“ zasyčela Juliette a vzpírala se proti jeho sevření, „okamžitě.“

Tyler ji nepouštěl. „Šarlatový gang má být tvoje hlavní priorita. Náš lid má být tvoje hlavní priorita.“

„Dávej si pozor na jazyk...“

„Víš, o co tu podle mě jde?“ vydechl Tyler s roztaženým chřípím a tváří pokřivenou hlubokými vráskami ve výrazu naprostého znechucení. „Slyšel jsem ty zvěsti. Vůbec si nemyslím, že Montagovovy nenávidíš. Myslím si, že se snažíš chránit Romu Montagova.“

Juliette naprosto znehybněla. Nepřemohl ji strach ani to, jak se ji Tyler pokoušel zastrašit. Zaplavilo ji pobouření a pak zuřivý vztek. Rozcupovala by Romu Montagova na kousky, radši než aby ho opět chránila.

Její pravá ruka se vymrštila vzhůru – pěst zaťatá, zápěstí zpevněné, klouby sevřené – a zasáhla bratrance přímo do tváře. Nastal okamžik, kdy nebyl schopen reakce. Okamžik, kdy jen mrkal a rysy jeho bledé tváře se zaraženě trásly. Potom zavrával, pustil Juliette, prudce otočil hlavu a pohlédl na ni s nenávistí vepsanou do prázdných hlubin jeho očí. Na lícni kosti mu vystupoval rudý šrám, stopa po Juliettině třípytivém prstenu, který mu rozsekl kůži.

Nestačilo to.

„Chránit Romu Montagova?“ zopakovala.

Tyler strnul. Neměl příležitost se pohnout, sotva stihl o krůček ustoupit, než Juliette z kapsy vytáhla nůž. Přitiskla mu ho k ráně a sykla: „Už nejsme děti, Tylere. A jestli mi hodláš vyhrožovat nehoráznými nařčeními, tak za to poneseš následky.“

Tichý smích. „A to jak?“ zasípal Tyler. „Zabiješ mě přímo tady v chodbě? Deset kroků od jídelního stolu?“

Juliette zabořila nůž hlouběji. Bratřenci se po tváři spustil pramínek krve, zatékal jí do čar na dlani, kapal dál po ruce.

Tylera smích přešel.

„Jsem dědička Šarlatového gangu,“ prohlásila Juliette. Její hlas nabyl stejnou ostrost jako její zbraň. „A věř mi, tchang-ti, že tě radši zabiju, než abych dopustila, že mě o něj připravíš.“

Pak Tylera od ostří odstrčila a kov se červeně zaleskl. Nic už neříkal, nedostalo se jí od něj žádné reakce kromě bezvýrazného pohledu.

Juliette se otočila, podpatky bot přitom do koberce vytočila rýhy, a vyrazila pryč.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Nic tu není.“
Roma Montagov naježeně pokračoval v hledání a dloubal prsty do prasklin v dřevěné promenádě.
„Sklapni. Hledej dál.“

Zatím se jim nepodařilo najít nic pozoruhodného, to byla pravda, ale slunce bylo stále vysoko na obloze. Od vln, které promenádu tiše omývaly, se odrážely doběla rozpálené paprsky a oslepovaly každého, kdo na ně hleděl příliš dlouho. Roma stál ke kalné, zelenožluté vodě otočený zády. Udržet si jasné slunce mimo zorné pole bylo snadné, ale nevšímat si ustavičného otravného brebentění za sebou bylo mnohem náročnější.

„Romo. Romo-o. Romo...“

„Proboha, mudak. Co? Co je?“

Do konce dne zbývalo mnoho hodin a Romu nijak zvlášť nelákala představa, že se vrátí domů, aniž by pro otce něco našel. Při tom pomýšlení se otřásl, když si představil hřmotné zklamání, které by se podepisovalo na otcově každíčském slově.

„Můžeš se o to postarat, vid?“ zeptal se lord Montagov dnes ráno a poplácal Romu po rameni. Nezasvěcený pozorovatel by mohl nabýt dojmu, že šlo o otcovské gesto na uklidnění. Ve sku-